

62. Sandhedens time

Er dommerne “bare” sjuskede og fordomsfulde? Eller er de bevidste håndlangere for den danske mafia med folk som Johan Schlüter og Peter Schønning i spidsen? Årtiers tvivl blev omsider afklaret. Efter byrettens dom og forløbet ved Vestre Landsret står det lysende klart.

J'accuse...!

Lige fra min allerførste retssag, injuriesagen ved dommer Mogens Christensen, var det åbenbart, at dommerne ikke tog kritikken af FDV alvorligt, og de var ikke det mindste interesseret. Domsforhandlingerne mod FDV blev gennemført under dybe suk fra dommerne, mens jeg forklarede eller læste op fra dokumentationen. Ingen af de centrale omstændigheder er gengivet i nogen dom. Så hvorfor havde jeg en tro på, at det kunne blive anderledes denne gang?

Min søster var med i retten under domsforhandlingen i injuriesagen, og den knækkede hendes tillid til systemet. “De er ligeglade,” var hendes opfattelse, og den har ikke ændret sig. Og hun tvivler på, at Margrethe Vestager og Folketingets medlemmer vil afse tid til at læse denne bog.

Jeg tror stadig på det gode i mennesket. Bortset fra forholdsvis få psykopater ønsker mennesket dybest set retfærdighed. Jeg troede optimistisk, at det var indgroede fordomme, der var årsag til, at Mogens Christensen, Arildsen, Lilholt, Ida Heide-Jørgensen og de andre dommere ikke havde andet end suk til overs for mig. Deres ører var lukket hermetisk til under domsforhandlingerne. Uden at bruge to sekunder på at overveje noget som helst afsagde de den forudbestemte dom. Jeg troede, det ville ændre sig, når det gik op for dem, hvad der foregik.

For mig lå forskellen i den tre dage lange og grundige domsforhandling, de to modpåstande, formalitetsfejlen, de udførlige processkrifter og de skriftlige vidnerklæringer. Jeg er ikke i tvivl om, at Mette Langborg & Co. efter den grundige domsforhandling var klar over, hvordan det hele hang sammen.

Min reaktion på dommen var derfor enorm skuffelse. Jeg har aldrig ønsket at bruge mit liv på retssager, og efter endnu en årrække med en ny ørkenvandring så jeg frem til at få sagen afsluttet, så jeg efter otte års pause kunne vende tilbage til arbejdet med at udvikle Laserdiskens hjemmeside. Det ændrede sig alt sammen, da jeg modtog dommen og drøftede den med Lars Borberg. Den aften blev kimen lagt til det projekt, der er manifesteret med *Den skjulte korruption*.

På det tidspunkt var det klart, at jeg umuligt kunne vinde retssagen ved at være flink og medgørlig. En rutineret advokat vil måske sige, at det ikke hjælper noget at føre krig mod dommerne, men jeg stod samtidig i en position, der ikke kunne blive værre. Jeg havde reelt intet at tabe. Samtidig er dommernes medvirken til de enorme økonomiske forbrydelser et relevant samfundsmæssigt problem, så jeg gjorde det til min mission at afsløre dette. Som arbejdstitel gav jeg projektet navn efter Émile Zolas åbne brev til den franske præsident: *J'accuse...!*

Resumé: Realiteten og formaliteten

Lad mig genopfriske, hvad tvisten grundlæggende handler om. Der er to emner, idet problemet kan opdeles i sagens realitet og sagens formalitet.

Sagens *realitet* er, at Johan Schlüter på FDV's vegne overbeviste et modvilligt Folketing om at gennemføre regional konsumtion i ophavsretsloven ved at gå i rette med Peter Schønnings meget restriktive fortolkning. Alligevel ønskede han bagefter den restriktive fortolkning håndhævet. Jeg agerede efter Johan Schlüters fortolkning, og FDV kunne undgå min parallelimport blot ved at meddele forbud. Advokaterne Torben Steffensen og Niels Bo Jørgensen lod mig ikke desto mindre importere i god tro, indtil de uden varsel faldt mig i ryggen med en bevissikring og et monstrøst erstatningskrav, baseret på Peter Schønnings fortolkning.

Sagens *formalitet* er, at FDV's to advokater i deres arrogance havde overset, at deres kontrolløb ikke vedrørte det anpartsselskab, de havde korresponderet med i 2003 og planlagt at falde i ryggen. Derfor blev razziaen mod mig gennemført uden den fornødne retskendelse, og derfor blev der ikke anlagt justifikations sag mod mig. Ifølge retsplejelovens § 653 c skal det bevissikrede materiale på min anmodning tilbageleveres, og det kan ikke anvendes som bevis for krænkelse.

Retsassessor Dorete Bager ignorerede dette og afsagde i stedet en ny kendelse om den bevissikring, hun allerede havde foretaget, og hun gav materialet til FDV.

Sagsfremstillingen i dommen

Byrettens dom ankom i min e-boks den 15. juli 2013. Det er en forholdsvis lang dom på 52 sider. Allerede indledningen stak i øjnene: "Disse sager, der drejer sig om prøvelse af en bevissikring og justifikationssag vedrørende et fogedforbud, er anlagt henholdsvis den 5. januar og 31. januar 2007."

Hvorfor stak det i øjnene? Fordi datoen for bevissikringen, som er sagens helt centrale emne, besynderligt nok er udeladt af dommernes sagsfremstilling.

Trods de mange sider er sagsfremstillingen yderst mangelfuld. Dokumenterne fra lovforslagets behandling i Folketinget og min efterfølgende korrespondance med FDV er naturligvis afgørende, men de er også udeladt. Det meste af dommen er en gengivelse af vidneerklæringerne og dommernes referater af forklaringerne fra Thomas Schultz, Jan Klarskov og Dorete Bager. Flere af vidneerklæringerne var af begrænset betydning, idet de kun var medtaget for at foregribe nye påstande fra Peter Schønning. De relevante vidneerklæringer er dog også taget med, selv når de går imod rettens konklusioner. Der er refereret til datoen for bevissikringen, den 29. november 2005, ikke færre end 41 gange.

Jan Klarskovs og Dorete Bagers forklaringer er gengivet korrekt, også selvom de faktisk bekræfter min opfattelse, men dommerne ændrede på Thomas Schultz' forklaring, så jeg var nødt til at indhente en supplerende erklæring til ankesagen. Den største fejl er dog, at den skriftlige dokumentation om ophavsretslovens fortolkning er totalt udeladt, og min korrespondance med FDV er groft manipuleret.

Dommernes censur

Konfliktens kerne omhandler fortolkningen af regional konsumtion. For FDV og alle de andre internationale rettighedshavere, herunder Levi's og Converse, er det afgørende for deres markedskontrol, at butiksejernes import fra tredjelande anses for ulovlig, uden at rettighedshaverne behøver foretage sig noget.

Torben Steffensen og Niels Bo Jørgensen vidste udmærket, at jeg agerede efter Johan Schlüters fortolkning med de irriterende forudsætninger, at der i *Danmark* findes en rettighedshaver, som både *kan* og *vil* gribe ind, sådan som han sagde til Kulturudvalget. Af kulturelle årsager kæmper jeg for at bevare specialimporten, og den kan ikke bevares, hvis den restriktive fortolkning håndhæves. For FDV's advokater handlede det egentlig ikke om Laserdiskens parallelimport. De vidste udmærket, at et enkelt brev med en meddelelse om forbud på vegne af samtlige medlemmer ville føre til ophør af parallelimport i Laserdisken, men det indebar en principiel anerkendelse af den milde fortolkning, og det kunne skade deres ønske om en ansvarsfri markedskontrol. Så hellere stole på, at domstolene ville se gennem fingre med deres manipulationer.

Lovens fortolkning blev ikke drøftet under fogedforretningen, idet Dorete Bager slet ikke ville høre på mig, men i kæreskriftet fokuserede jeg på ophavsretslovens fortolkning og FDV's kovending på dette punkt. Måske læste dommerne i Vestre Landsret slet ikke kæreskriftet? Måske troede de på Lars Segatos løgn om, at jeg parallelimporterede i tillid til, at loven var ugyldig? Efterfølgende løj de selv og gav endda mig skylden for, at de havde overset formalitetsfejlen.

Dommens gengivelse af kendelserne i fogedsagerne fortæller intet om FDV's kovending, bagholdsangrebet og den grundlæggende tvist om ophavsretslovens fortolkning, men det var hovedemnerne under domsforhandlingen.

Ja, jeg ville have FDV's krav afvist på grund af formalitetsfejlen, men jeg ville bestemt ikke fremstå som en forbryder, der forsøgte at undslippe lovens lange arm på grund af en uheldig fuldmægtigfejl. Jeg gjorde det klart for dommerne, at jeg ikke havde gjort noget forkert. Formalitetsfejlen var blot en udvej for dommerne, så de kunne undgå at tage stilling til de kontroversielle emner om lovfortolkning og FDV's bagholdsangreb. Jeg gjorde det krystalklart, at FDV's fortolkning førte til en opdeling af det indre marked, og at EU's institutioner havde lagt en anden fortolkning til grund, da spørgsmålet blev behandlet ved EU-Domstolen.

Det blev alt sammen omhyggeligt gennemgået med oplæsning i retten. Da jeg var færdig, understregede Mette Langborg betydningen af spørgsmålet, idet hun meddelte, at *Processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning* ville indgå i sagen med samme vægt som mit påstandsdokument.

Men ingen af de faktiske omstændigheder, jeg bygger min retsopfattelse på, er medtaget i sagsfremstillingen. På den baggrund er det ikke overraskende, at FDV fik medhold. Det vigtige er dommernes manipulationer, så lad os se nærmere på, hvordan de begrundede deres afgørelser. Jeg starter med forbuddet.

Twisten mellem parterne udspringer særligt af, at Hans Kristian Pedersen fortolker ophavsretslovens § 19 sådan, at den ikke er til hinder for parallelimport fra lande udenfor EØS til Danmark, hvis ikke en dansk rettighedshaver positivt har nedlagt forbud herimod, mens FDV fortolker ophavsretslovens § 19 sådan, at den, der ønsker at foretage parallelimport fra lande udenfor EØS til Danmark, positivt skal indhente tilladelse hertil fra den danske rettighedshaver.

Hans Kristian Pedersen oplyste under hovedforhandlingen, at han overfor FDV's påstand i kun ville påstå afvisning og ikke frifindelse, da han ikke ønsker, at der under justifikationssagen sker en egentlig prøvelse af fortolkningen af ophavsretslovens § 19. Det må derfor lægges til grund, at Hans Kristian Pedersens spredning af film importeret fra lande uden for EØS stred mod medlemmerne af FDV's ret. Betingelserne efter retsplejelovens § 642, nr. 1, - hvorefter det skal godtgøres eller sandsynliggøres, at de handlinger, der søgtes forbudt, strider mod rekvirentens ret - var derfor opfyldt ved nedlæggelse af forbuddet i januar 2007.

Der blev nedlagt forbud mod Laserdisken ApS under en forbudsforretning den 29. november 2005. Det blev i den forbindelse konstateret, at Laserdisken ApS havde importeret og solgt dvd film fra lande uden for EØS. Laserdisken ApS var imidlertid ophørt den 1. juli 2004. Det var derfor nødvendigt at nedlægge et forbud overfor Hans Kristian Pedersen personligt, hvis forbuddet skulle have direkte virkning overfor ham. Ved brev af 25. september 2006 rettede Hans Kristian Pedersens advokat henvendelse til fogedretten og oplyste, at fogedrettens kendelse af 29. november 2005 alene havde retskraft overfor Laserdisken ApS, og at det indebar, at bevissikringen alene omfattede materiale mv., der tilhørte Laserdisken ApS, ligesom Hans Kristian Pedersen ikke var afskåret fra at råde over sit varelager. Advokaten anmodede samtidig fogedretten om at tilsende ham det materiale, der beroede i fogedretten i det omfang, det tilhørte Hans Kristian Pedersen. I fogedrekvisitionen af 5. oktober 2006 mod Hans Kristian Pedersen personligt henviste FDV til dette brev. Der var endvidere - inden forbuddet blev nedlagt - foretaget et prøve køb hos Hans Kristian Pedersen, der viste, at det var muligt at købe en film, som Walt Disney havde rettighederne til.

Hans Kristian Pedersen gjorde under fogedforretningen blandt andet gældende, at kun SF Film og Scanbox havde reageret overfor ham med et direkte forbud mod salg af film, og at han derfor anså sig berettiget til at parallelimportere film i det omfang, der ikke blev nedlagt direkte forbud herimod. Morten Dam Madsen har forklaret, at forbudt-programmet alene tog højde for de rettighedshavere, der specifikt havde sagt nej til, at deres film måtte sælges. Da Hans Kristian Pedersen således mente sig berettiget til at importere og sælge film, som de øvrige rettighedshavere havde enerettigheder til, er det sandsynliggjort, at Hans Kristian Pedersen ville foretage de handlinger, der søgtes forbudt, ligesom formålet ville forspildes, hvis FDV var henvist til at gøre sin ret gældende ved almindelig rettergang. Betingelserne for nedlæggelse af forbud efter retsplejelovens § 642, nr. 2 og nr. 3 mod Hans Kristian Pedersens import og salg af film, som FDV's medlemmer havde rettighederne til, var derfor også opfyldt. Den omstændighed, at den medarbejder, der havde solgt Walt Disney filmen, fejlagtigt troede, at der ikke var nogen rettighedshaver til filmen, kan ikke føre til andet resultat.

Forbuddet

Forbuddet i 2007 fik ingen praktisk betydning, fordi jeg frivilligt ændrede adfærd allerede i 2005, men påstanden om forbud er interessant, fordi behandlingen af den viser, hvor langt dommerne ville gå for at opfylde FDV's mindste ønsker.

Det erindres, at påstanden om forbud oprindeligt var nedlagt for at undgå tvivl om, at jeg var omfattet af rettens forbud mod Laserdisken ApS (side 813). Det var ikke tilfældet, og det blev afklaret uden fogedrettens medvirken (side 800).

Forbud kan nedlægges efter retsplejelovens § 642, hvis tre betingelser alle er opfyldt (side 285), så lad os se, hvordan dommerne håndterede den opgave.

Betingelse nr. 1: Parallelimporten strider mod FDV's medlemmers ret

Jeg anførte, at FDV var mandatar for danske selskaber, der ikke var ophavsmænd og heller ikke var producenter. De var købmænd, der havde købt et antal licenser til at fremstille eksemplarer af diverse film, men der var ikke grundlag for til at anse dem for rettighedshavere til eksemplarer, andre lige så legitime licenstagere allerede havde bragt på markedet. Det var mit synspunkt, det har altid været mit synspunkt, og det burde dommerne forholde sig til.

FDV end ikke forsøgte at løfte bevisbyrden. Siden 1984 har FDV ført sig frem som rettighedshavere til *andres* udgivelser, uden at nogen har gjort indsigelse, og de overlod det simpelthen til dommerne at sikre, at der ikke blev rokket ved noget. Det klarede dommerne ved at henvise til, at jeg ikke havde fastholdt den påstand, der autoritativt afklarer ophavsretslovens fortolkning. Jeg opgav påstanden efter Hans Esdahls og Mette Langborgs underkendelse af Ole Høyer, for det nytter ikke at forsøge at få byretsdommere til at underkende en retspraksis, som landsretten *de facto* har stadfæstet. Jeg sparede byretsdommerne for det dilemma.

Men hvorfor skal mit synspunkt om ophavsmænd afvises, blot fordi det ikke er formuleret som en påstand? Og hvilken magi fører til, at FDV's medlemmer alene af den grund kan kalde sig rettighedshavere til andre licenshaveres udgivelser?

Særligt om dommernes gengivelse af "min" fortolkning

Gengivelsen af "min" fortolkning er også ren manipulation. Selvom *Processkrift vedr. betydningen af ophavsretslovens fortolkning* ifølge Mette Langborg ville få samme vægt som påstandsdocumentet, er hele gennemgangen fjernet 100 % fra sagsfremstillingen. Dommerne gjorde i stedet Johan Schlüters fortolkning til min, hvorefter de uden videre begrundelse afviste den.

Dommernes problem er, at de ikke kan iagttage Johan Schlüters fortolkninger til Kulturudvalget uden at opdage, at han har manipuleret, og det hænger dårligt sammen med den ubetingede tillid, de har vist ham igennem årtier. Det forklarer i hvert fald, hvorfor de ændrede mit hovedanbringende: at jeg netop for at undgå strid med FDV agerede efter den fortolkning, som Johan Schlüter på FDV's vegne advokerede for under det lovforberedende arbejde i Folketinget i efteråret 2002.

Betingelse nr. 2: Jeg ville fortsætte parallelimporten uden et fagedforbud

Det var injurienesagen om igen. Dommerne så bort fra alle fakta. Dokumentation og vidneforklaringer blev smidt ud alle som én og erstattet af en påduttet holdning, der ligesom i Piet Heins gruk var det rene vanvid. Antagelsen om, at jeg fra 2006 ville ophøre med at agere efter Johan Schlüters fortolkning og åbenlyst gå i gang med at krænke FDV's rettigheder og udsætte mig for et erstatningskrav, jeg ikke engang selv kunne forsvare, er ikke alene ubegrundet, men direkte fornærmende. Antagelsen tager grundlæggende udgangspunkt i, at jeg er komplet idiot.

Jeg har ikke tal på, hvor mange gange jeg har bekræftet at ville respektere et meddelt forbud, og det fik jeg fra alle FDV's medlemmer den 29. november 2005 via Lars Segato. Derefter var det også efter "min" fortolkning forbudt at sælge de parallelimporterede film. Alle medlemmer blev registreret i forbudt-programmet, da Lars Segato forlangte det. Det er et ubestridt faktum.

Parallelimporten blev indstillet den 29. november 2005. Det anerkendte FDV i proceserklæringen den 10. september 2007 (side 826), der også er censureret ud af dommen. Jeg bad igen og igen om at få lov til at returnere de beslaglagte film, og hvis jeg havde fået lov, havde vi heller ikke haft tvisten om *101 Dalmatians II*.

Særligt om 101 Dalmatians II

FDV begærede forbuddet den 5. oktober 2006. Salget af *Dalmatians II* skete den 7. december 2006. I sagens natur var anmodningen ikke støttet på dette salg. Nej, FDV's anmodning var begrundet i min opfattelse af, at jeg ikke var omfattet af det forbud, som retten havde nedlagt mod Laserdisken ApS. Det vedrørte i øvrigt kun import, ikke salg af allerede importerede film. Selvom jeg skulle være omfattet af rettens forbud mod Laserdisken ApS, var forbuddet ikke engang overtrådt.

Niels Oles vurdering er ikke udtryk for forsæt, og det er altså en forudsætning for betingelse nr. 2. Der er heller ikke belæg for at påstå, at han tog fejl. FDV har ikke dokumenteret rettigheder til filmen. Jan Klarskov bekræftede tværtimod selv, at han ikke havde ret til at sælge filmen uden for den afgrænsede tidsperiode. Den 7. december 2006 havde rekvirenten slet ikke en ret, der kunne krænkes af salget.

Lad mig nævne igen, at salget af filmen slet ikke ville være sket, hvis ikke FDV og fogedretten havde forhindret mig i at returnere varelageret til leverandørerne!

Når de lukker for salg af en film, har de ofte en kasse med overskydende film liggende. Dem bruger de i de tilfælde, hvor en privatperson ringer og beklager sig over, at filmen ikke længere kan skaffes, og vedkommendes eksemplar er gået i stykker. De kan så sende et nyt eksemplar til vedkommende pr. kulance. Når filmen er lukket ned, er den lukket ned. Det er hovedkontorets valg, om en film skal lukkes ned. Selvom de gerne ville sælge, må de ikke.

Betingelse nr. 3: En almindelig rettergang er utilstrækkelig

Som udgangspunkt skal det være en hastesag, før betingelse nr. 3 er opfyldt. Som konsekvens kan rekvirenten ikke forholde sig passivt. Østre Landsret forklarede tankegangen i afvisningskendelse B-101-06 den 20. januar 2006. Betingelse nr. 1 og 2 var opfyldt i den pågældende sag, men der var gået otte måneder, uden at rekvirenten havde reageret. Retten lagde til grund, at problemet ville være løst ved almindelig rettergang, hvis ikke rekvirenten havde været passiv så længe.

Jeg havde fremlagt denne afgørelse for Dorete Bager, og i justifikations sagen havde jeg endvidere fremlagt U.2004.2532Ø, hvor et forbud ligeledes var afvist af Østre Landsret, da der uden saglig grund var gået halvandet år fra rekvirentens trussel om retslige skridt, til forbudsbegæringen omsider blev sendt til retten.

Niels Bo Jørgensen truede med fogedforbud den 29. januar 2003 (side 591). Efter mit svar den 9. februar 2003 (side 592) måtte det være klart for ham, at der var uenighed om ophavsretslovens fortolkning. Det havde de tre dommere også forstået, idet det fremgår af indledningen til deres afgørelse, at tvisten udspringer af "min" opfattelse af ophavsretslovens § 19.

Der er 3 år og 238 dage mellem den 9. februar 2003 og den 5. oktober 2006. Hvis FDV havde anlagt sag om ophavsretslovens fortolkning i stedet for at vente, var det så urimeligt at antage, at den uenighed var afklaret den 5. oktober 2006?

Østre Landsret mener ifølge offentliggjorte domme, at hhv. otte måneder og halvandet år er for længe at vente, men FDV fik lov til at vente i 3 år og 238 dage. Der er ingen begrundelse for de tre dommeres særbehandling af FDV. Det hives bare ud af den blå luft uden tilhørende forklaring: "ligesom formålet ville forspildes, hvis FDV var henvist til at gøre sin ret gældende ved almindelig rettergang."

Fogedretten havde den 3. juni 2005 nedlagt forbud mod, at A drev grillbar/restaurant, da denne virksomhed fandtes stridende mod en konkurrenceklausul i en forpagtningskontrakt indgået med B. Forbuddet blev imidlertid ophævet, idet den af B anlagte justifikations sag afvistes, fordi et svarskrift blev indleveret for sent. B indgav herefter på ny forbudsbegæring på samme grundlag. Fogedretten bemærkede, at forbud er et foreløbigt retsmiddel og derfor ikke hindrer, at der indleveres forbudsbegæring på samme grundlag eller eventuelt, at der nedlægges forbud på ny. Under henvisning til fogedrettens tidligere kendelse fandtes betingelserne i retsplejelovens § 642, nr. 1 og 2, at være opfyldt. Derimod fandtes betingelsen i § 642, nr. 3, om, at formålet vil forspildes, såfremt rekvirenten henvises til at gøre sin ret gældende ved almindelig rettergang, ikke at være opfyldt. Der blev herved lagt vægt på, at der allerede én gang var nedlagt forbud, at dette forbud var ophævet på grund af B's forhold, at der nu var gået 8 måneder siden A åbnede sin restaurant, og at sagen formentlig, når bortsås fra rekvirentens forsømmelse, kunne have været afsluttet ved almindelig rettergang, hvilket rekvirenten måtte bære risikoen for. Stadfæstet i henhold til grundene.

Ved advokat Torben Steffensens brev af 6. januar 2003 blev Hans Kristian Pedersen som direktør og ejer af Laserdisken ApS gjort bekendt med, at SF Film og Scanbox ikke ville give tilladelse til parallelimport, ligesom han efter indholdet af brevet burde være bekendt med, at de andre rettighedshavere ikke havde givet en sådan tilladelse, jf. ordlyden: "Så snart eller såfremt hvert enkelt af de øvrige medlemmer måtte give mig en tilbagemelding, vil du høre fra mig."

Hans Kristian Pedersen har på den baggrund handlet uagtsomt, idet der i den efterfølgende periode via først Laserdisken ApS og senere Hans Kristian Pedersen er solgt film, hvoraf 9.739 ubestridt er solgt i perioden 1. juli 2004 til 29. november 2005. Betingelserne for at kræve vederlag efter ophavsretslovens § 83, stk. 1, nr. 1, er derfor til stede. I mangel af nærmere dokumentation herfor fastsættes vederlaget - som et sædvanligt honorar for retsmæssig udnyttelse - skønsmæssigt til 400.000 kr.

På baggrund af e-mail af 27. december 2002 til advokat Torben Steffensen og brev af 12. februar 2003 fra Hans Kristian Pedersen til de enkelte medlemmer af FDV, må det lægges til grund, at rettighedshaverne har været bekendt med, at Hans Kristian Pedersen ville fortsætte med parallelimport af dvd film, som medlemmerne havde rettighederne til, medmindre de forbød ham det. Fogedrekvisitionen mod Laserdisken ApS blev først indgivet ca. 2½ år senere og ca. 1 år og 3 måneder efter, at selskabets drift var blevet overdraget til Hans Kristian Pedersen personligt. Retten tager ved fastsættelsen af erstatningen hensyn hertil, idet det lægges til grund, at Hans Kristian Pedersens salg af film, hvortil medlemmer af FDV havde rettighederne, ville have været væsentlig mindre, hvis rettighedshaverne blot havde svaret "ja" til Hans Kristian Pedersens brev af 12. februar 2003.

Rettighedshaverne har ikke underbygget deres påstand om erstatning, herunder vedrørende markedsforstyrrelse, tab af afsætning og udgifter til gennemførelse af kontrol.

Retten finder imidlertid, at det er tilstrækkeligt sandsynliggjort, at Hans Kristian Pedersens krænkelse har medført en vis markedsforstyrrelse, og at rettighedshaverne med rette har afholdt kontroludgifter. Det bemærkes, at det kun i begrænset omfang er godtgjort, at der har været tale om salg af film, før de har haft premiere på dvd-markedet i Danmark. Betingelserne for at kræve erstatning efter ophavsretslovens § 83, stk. 1, nr. 2, er derfor til stede. Erstatningen fastsættes skønsmæssigt til 100.000 kr. Det samlede beløb, som Hans Kristian Pedersen skal betale til sagsøgerne, opgøres til 500.000 kr.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Hans Kristian Pedersen, skal samlet betale 500.000 kr. til sagsøgerne, Egmont Film A/S, Walt Disney Studios Home Entertainment A/S, Nordisk Film Video A/S, Paramount International A/S, Sandrew Metronome Danmark A/S, Scanbox Entertainment A/S, SF Film & Video A/S, Universal Pictures Denmark ApS og Warner Bros. Entertainment Danmark ApS, med procesrente af 100.000 kr. fra den 5. januar 2007 og af 400.000 kr. fra den 22. april 2008.

Sagsøgte, Hans Kristian Pedersen, skal betale 160.000 kr. i sagsomkostninger til Foreningen af Danske Videogramdistributører.

Vederlag og erstatning

Alle de erstatningsretlige betingelser skal være opfyldt, før retten kan tilkende en skadelidt erstatning. Medhold til FDV om ophavsretslovens fortolkning er kun én af mange betingelser, så for at spare byretten for at tage stilling til det for den så umulige spørgsmål, “nøjedes” jeg med følgende anbringender:

- Culpa
- Tab (herunder ugrundet berigelse)
- Tabsbegrænsningspligt
- Beregningsgrundlaget

Indledningsvist om manipulationen af min korrespondance med FDV

Allerede i første afsnit manipulerer dommerne med de faktiske omstændigheder. Der står, at jeg burde være bekendt med, at FDV's medlemmer ikke havde givet tilladelse! Det var altså *ikke* Johan Schlüters krav på det tidspunkt, og det var *ikke*, hvad jeg havde spurgt om i e-mailen den 27. december 2002 (side 588).

I overensstemmelse med Johan Schlüters forsikringer til Kulturudvalget, der er censureret ud af alle retsbogsudskrifterne, forsøgte jeg at finde ud af, hvad FDV's medlemmer ville forbyde. Overskriften på e-mailen er “Forbudte titler”. De sidste ord i e-mailen er: “jeg vil opfylde folks forudbestillinger, såfremt titlerne ikke er forbudt af FDV's medlemmer.”

Torben Steffensen ville lade høre fra sig, “så snart eller såfremt hvert enkelt af de øvrige medlemmer måtte give mig en tilbagemelding.” Det var relevant at vide, hvem der “vil gribe ind over for importen”, som Johan Schlüter formulerede det sidst i sit indlæg til Kulturudvalget. Det indgik i det lovforberedende arbejde og er derfor offentligt tilgængeligt på Folketingets hjemmeside. Alle kan se det her: denskjultekorrupsion.dk/dokument361.

En tilbagemelding er f.eks. også “vi tillader *ikke* parallelimport” i stil med den fra SF Film og Scanbox. Torben Steffensen lovede ikke kun at lade høre fra sig, hvis nogen gav tilladelse.

Jeg søgte klarhed om infosoc-direktivet i en principiel retssag mod ministeriet, men jeg ønskede ikke samtidig at strides med sagsøger. Derfor indrettede jeg min virksomhed, så jeg respekterede meddelte forbud, og jeg solgte kun dvd-film, der var importeret før lovens ikrafttræden, eller som ikke var forbudt af FDV's medlemmer (ekstraktens side 34 og 35). Jeg orienterede sagsøger om mine hensigter om import i en serie breve og e-mails fra den 13. december 2002 til 12. februar 2003. Jeg understregede min respekt for forbud, der blot skulle meddeles én gang. Siden skiftede sagsøger mening og antog den holdning, at parallelimport kræver deres tilladelse. Fogedforretningen er baseret på denne nye holdning.

WIDESCREEN
From the Director of "Bringing Down the House"

Walt Disney
PICTURE PRESENTS

vin DIESEL in the PACIFIER

This Navy S.E.A.L.
Meets His Match.

Salg i Laserdisken af denne vare er forbudt af kulturministeriet og Buena Vista (DK).

Bestil i stedet hos Movie World ved at klikke på den grønne kurv herunder.

[Klik her for information om kampen for kulturel frihed.](#)

Movie World (USA)

Pris incl. fragt: 199.00 kr [læg i kurv](#)

Forventet leveringstid: 5-10 dage

Skærmbilledet af The Pacifier efter forbuddet

Culpa

Mit argument om, at det ikke er culpøst at agere efter sagsøgers egen fortolkning, kom dommerne omkring ved at bortcensurere Johan Schlütters fortolkningsbidrag.

Tab

Hvordan kan en rettighedshaver tabe penge ved at sælge film til den ønskede pris? Bent Rasmussen forklarede, at Paramount var ligeglad med parallelimport, fordi Paramount ejede datterselskaberne. En solgt film var en solgt film. Det betød intet, hvilket datterselskab der stod bag salget. Pengene endte i den samme kasse.

Jan Klarskov anerkendte, at Walt Disney tjente på salget af *101 Dalmatians II*, men det hjalp ikke det danske selskab, fordi det havde sit eget budget. Det svarer lidt til, at kassedamen ved kasse 3 i Bilka klager over en kunde for at gå igennem kasse 7. Hun får færre penge i kassen, når kunderne benytter andre kasser, men Bilka sælger og tjener nøjagtigt det samme. I hvert fald Paramount og Walt Disney blev dobbeltbetalt, da de fik tilkendt vederlag og erstatning.

Kan salget af en importeret film sidestilles med salget af en piratkopi? Det er klart, at alternativet til salg af en piratkopi er et salg, der indeholder et vederlag til rettighedshaveren, og det skal videopiraten selvfølgelig erstatte. Men hvem siger, at kunden ville have købt en dansk udgave i stedet for det importerede eksemplar? Hvis Laserdisken undlod at sælge den amerikanske udgave, kunne kunden lige så godt bestille samme udgave på internettet eller købe den britiske udgave.

De amerikanske udgaver er uden danske tekster og kræver en særlig afspiller. De foretrækkes normalt kun, hvis de er attraktive af andre grunde: Bedre kvalitet, korrekt filmformat, ekstramateriale osv. Her er vist *The Pacifier* (side 783), som den blev præsenteret efter forbuddet. Hvis en kunde foretrak den amerikanske udgave, og den ikke måtte sælges i Laserdisken, kunne han bestille den hos Amazon eller Movie World. Dommerne ignorerede fuldstændig de realistiske alternativer.

Tabsbegrænsningspligt

Retten lægger til grund, at rettighedshaverne har været bekendt med, at jeg ville fortsætte parallelimporten, medmindre de svarede “ja” til mit brev. Retten lægger videre til grund, at salget ville have været væsentlig mindre, hvis de havde svaret. Hvorfor “væsentlig mindre”? Hvorfor ikke lægge til grund, at jeg i så fald havde indstillet parallelimporten? De lægger til grund, at jeg nogle gange ville trodse et forbud? Hvad begrundes, at jeg ville have solgt parallelimporterede film ud over dem, der var importeret før lovens ikrafttræden, sådan som jeg havde aftalt med Torben Steffensen? Der er hverken belæg for at lægge til grund, at jeg har løjet, eller at jeg ved hvert salg manuelt vurderede, om jeg ville leve op til løftet.

Der er kun ét eksempel på, at der i Laserdisken er solgt film efter et forbud. Det er *101 Dalmatians II* under ekstraordinære omstændigheder. Jo, jeg er ansvarlig for medarbejdernes adfærd, men jeg havde selv påpeget risikoen og anbefalet en returnering til leverandørerne netop for at forebygge den situation (side 821).

Det kan da ikke bebrejdes mig, at retten ikke svarede! Senere afleverede jeg de beslaglagte film til retten og forhindrede på den måde, at situationen opstår igen. Dommerne havde bestemt, at jeg skulle fremstilles som upålidelig, og da det ikke støttes af fakta, ændrede de Thomas Schultz’ vidneforklaring. I direkte strid med sandheden skrev de, at SF Film var med i sagen, fordi jeg importerede deres film!

Foreholdt Hans Kristian Pedersens brev af 12. februar 2003 og vidnets svar af 17. februar 2003, hvoraf fremgår, at SF Film forbyder parallelimport, har vidnet forklaret, at det er ham, der skrev under på brevet af 17. februar 2003. De er part i sagen, fordi der er enkelte af deres titler, der er parallelimporteret og solgt. Han tænkte ikke på at kontakte Hans Kristian Pedersen og sige, at han ikke levede op til sit tidligere løfte.

Dommernes gengivelse af Thomas Schultz’ forklaring, 15. juli 2013

Beregningsgrundlaget

Retten lægger til grund, at det er ubestridt, at jeg fra 1. juli 2004 til 29. november 2005 har solgt 9.739 film ulovligt. Det er en sandhed med modifikationer.

Det ser ud til, at jeg har tiltrådt antallet af film, men det er ikke tilfældet. Jeg har tilbudt at medvirke til en undersøgelse af mit regnskabsmateriale i en regulær retssag, efter at det er undersøgt og afgjort, at FDV’s fortolkning er korrekt, og at de erstatningsretlige betingelser i øvrigt er opfyldt. I den situation er det relevant at undersøge, hvor mange “ulovlige” film jeg har solgt i perioden.

Hvad angår det bevissikrede materiale, har jeg konsekvent bestridt, at det kan anvendes som bevismateriale, og derfor har jeg valgt ikke at spilde min tid med at gennemgå Peter Schönning’s 6.995 sider med regnskabsbilag. Jeg havde nedlagt en separat påstand om dette, så det var ikke ubekendt for dommerne. Og hvordan forholdt de sig til de tre led i modpåstand 1 (side 856)? Det fremgår af næste side.

Der blev den 5. marts 2008 truffet afgørelse i en justifikationssag om bevissikringen den 29. november 2005 mod Laserdisken ApS. Dommen blev anket til landsretten, der afviste anken under henvisning til, at der ikke var betalt berammelsesafgift. Dommen af 5. marts 2008 står derfor ved magt, og samme spørgsmål kan derfor ikke prøves under denne sag. Hans Kristian Pedersens påstand 1, 1. led, afvises derfor.

Retten har ved kendelse af 27. juni 2011 taget stilling til, at regnskabsmateriale sikret i forbindelse med bevissikringsforretningerne kunne anvendes i sagen. Kendelsen er endelig, idet Hans Kristian Pedersens kæremål blev afvist på grund af, at han ikke var repræsenteret ved advokat, selvom han havde pålæg herom, jf. retsplejelovens § 259, stk. 2. Der er således taget stilling til dette spørgsmål, og det kan derfor ikke prøves på ny. Hans Kristian Pedersen påstand 1, 2. led, afvises derfor også.

Hans Kristian Pedersen har under hovedforhandlingen præciseret, at det han kræver tilbageleveret i sin påstand 1, 3. led, er hans regnskaber. FDV har anlagt sag om de krænkelse, der begrundede bevissikringen, indenfor fristen i retsplejelovens § 653 c, stk. 1, og bevissikringen er ikke ophævet. Hans Kristian Pedersen har derfor ikke krav på udlevering af det bevissikrede regnskabsmateriale efter denne bestemmelse. Idet Hans Kristian Pedersen ikke i øvrigt har godtgjort, at han har krav på udlevering af materialet, frifindes FDV for denne del af påstanden.

Dommernes bemærkninger til modpåstand 1, 15. juli 2013

Påstandens første led: Bevissikringen mod mig var ulovlig

Dommerne henviser til retssagen mod Laserdisken ApS, som om det er samme sag og samme påstand! Sikke noget ævl. Påstanden vedrører slet ikke selskabets regnskaber. Den vedrører "bevissikringen mod sagsøgte den 29. november 2005". Det er mig, Hans Kristian Pedersen, og ikke anpartsselskabet, der er sagsøgt i den sag, de var sat til at bedømme, og påstanden vedrører *mine* regnskaber.

Sagerne mod mig og sagen mod anpartsselskabet er også indholdsmæssigt vidt forskellige. Jeg anfægtede bevissikringen, fordi den skete uden en retskendelse. Jeg henviste til Grundlovens § 72 og artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention. Ingen af de to bestemmelser var i spil i retssagen mod selskabet.

Påstandens andet led: Det bevissikrede materialet kan ikke anvendes

Påstandens andet led var støttet på retsplejelovens § 653 c (side 806). Jeg gjorde allerede under forberedelsen indsigelse mod bilag, der hidrørte fra bevissikringen. De burde afvises fra starten, anførte jeg, men Hans Esdahl ville behandle det hele samlet og afviste mit forslag til køreplan. Han nåede aldrig frem til at afsige dom. En afgørelse, der er led i forberedelsen, er ikke det samme som en dom.

For at en sådan afgørelse kunne være endelig, skulle han have udskilt spørgsmålet til særskilt behandling og indkaldt til domsforhandling, og der skulle have været sagsfremstilling, gennemgang af dokumentation og procedurer. Han kunne da have afsagt en dom, og hvis dommen ikke blev anket, var afgørelsen endelig.

Påstandens tredje led: Det bevissikrede materiale skal tilbageleveres

Jeg gad nok se den kalender, de tre dommere brugte som grundlag for at lægge til grund, at "FDV har anlagt sag om de krænkelse, der begrundede bevissikringen indenfor fristen i retsplejelovens § 653 c."

Dommerne undlod at skrive datoen for bevissikringen i deres sagsfremstilling, men vidneforklaringerne har entydigt henvist til den 29. november 2005, og også i FDV's påstandsdokument har Peter Schønning angivet den 29. november 2005 som "bevissikringstidspunktet" (side 863).

Ifølge min kalender er der 402 dage mellem den 29. november 2005 og den 5. januar 2007. Ifølge min regnestok er 402 dage mere end de 4 uger, der er anført i retsplejelovens § 653 c.

Allerede da Henrik Karl Nielsen bad om at få materialet tilbageleveret, var der gået 300 dage, og det er også mere end 4 uger. Det er et af universets mysterier, hvordan de tre dommere kunne nå frem til, at retssagen var anlagt rettidigt.

Konklusion

Efter at have læst dommen var jeg ikke i tvivl om, at dommerne dækkede over FDV og Johan Schlüter med fuldt overlæg. I hver eneste redegørelse siden 2005 havde jeg henvist til Johan Schlüters argumentation over for Kulturudvalget, men ikke én eneste dommer har gengivet den i retsbogen. Dorete Bager løj direkte og ændrede indholdet. Jeg sad kun få meter fra Johan Schlüter, da han gentog, at det er klart, at man kan importere, hvis der ikke er nogen til at forbyde det!

Thomas Schultz afslørede under sin vidneforklaring, at advokaterne stod bag overfaldet. Alle medlemmer var sagsøgere, selvom de ikke havde noget problem med mig. Han var tydeligt overrasket, da jeg i spørgsmålene tog udgangspunkt i, at han måtte have et problem med mig, siden han anlagde sag mod mig, men det var ikke tilfældet. Han havde fået en henvendelse fra FDV's advokat, og SF Film bakkede loyalt op, da foreningens advokat bad om det.

I dommernes referat er hans forklaring ændret til, at SF Film var part i sagen, fordi deres titler var parallelimporteret og solgt. I virkeligheden havde han afvist, at det forholdt sig sådan. Han nævnte prøveköbet, men vidste ikke, hvilke film der var omfattet, og jeg kunne så fortælle ham, at det vedrørte film, som Buena Vista og Nordisk Film havde udgivet i Danmark.

Ændringen af hans vidneforklaring var næppe tilfældig, for dommerne havde ikke anden undskyldning for at kunne lægge til grund, at jeg trodsede forbuddene.

Jeg har handlet med Paramount uafbrudt siden slutningen af 80'erne, og vi har aldrig været i konflikt. Retssagen her har aldrig været nævnt på noget tidspunkt. Jeg er ikke sikker på, at Paramount vidste, at de førte retssag mod mig. De havde som svar på min henvendelse via den repræsentant, der besøgte Laserdisken, sagt til os, at de ikke ville forbyde parallelimport. Så meldte de sig ind i FDV, og vupti, så var de igen part i en retssag, de ikke havde nogen som helst interesse i.

Status efter seks års ørkenvandring

For mit vedkommende havde det været seks spildte år. Den eneste, der havde vist interesse for EU-retten, var byretsdommer Ole Høyer, og ham var der ingen, der havde den mindste respekt for. Han kunne hverken matche Peter Schønning eller Johan Schlüter. Lene Holm Trøst, Hans Esdahl og Mette Langborg spildte alles tid ved at gøre en egentlig undersøgelse af ophavsretslovens fortolkning umulig, før sagen havde været igennem byretten. I de seks år havde der ikke engang været et forberedende retsmøde, hvor FDV's advokat havde meddelt sin holdning til sagens faktiske og retlige omstændigheder.

I mit hoved var retssagen end ikke begyndt, men jeg havde heller ikke de store forhåbninger om, at Vestre Landsret ville tillade, at FDV blev afsløret i ankesagen. Vestre Landsrets holdning har været konsekvent siden den første sag i 1992: Johan Schlüters adfærd i videbranchen skal ikke undersøges.

Vestre Landsret forhindrede en undersøgelse i injurienesagen, den forhindrede en undersøgelse i udlejningssagen, den forhindrede en undersøgelse i retssagen mod Kulturministeriet, og i kæremålene i de aktuelle sager havde alle dommerne undgået at forholde sig til FDV's kovending om ophavsretslovens fortolkning. Var det sandsynligt, at de nu ville vende på en tallerken og respektere EU-retten? Nej, jeg havde ingen grund til at tro, at noget havde ændret sig.

Mit fokus var et andet i ankesagen. Jeg forventede at blive dømt igen, men jeg så det som en chance for at gøre det klart for omverdenen - hvis det interesserede nogen - hvor korrupt Vestre Landsret er. Det kunne jeg kun opnå ved at gøre det så svært som muligt for dommerne at stadfæste byrettens dom, så jeg slækkede ikke på den omhu, hvormed jeg førte sagen.

Jeg startede med to anmodninger: I ankestævningen begærede jeg sagen hjemvist til byretten til behandling, og separat bad jeg retspræsidenten om at erklære Vestre Landsret inhabil. Christian Lundblad havde erklæret byretten inhabil, fordi han ikke kunne gøre andet, sagde han. Vestre Landsret var i samme situation.

Jan Klarskov og Thomas Schultz havde optrådt fair. Meget tydede på, at de var bønder i advokaternes skakspil. Rygtet gik, at medarbejderne på Johan Schlüters advokatkontor så mig som "gåsen med guldæg". Jeg var en permanent indtægtskilde. FDV's retssager mod mig indbragte advokatfirmaet en formue.

Thomas Schultz viste sig at være ærlig, og han havde ikke noget problem med at berigtige byrettens "fejl" med en skriftlig erklæring til Vestre Landsret:

Forklaringen til byrettens dom præciseres med følgende: Retssagen blev behandlet via FDV på vegne af alle dets medlemmer. Jeg husker, at der blev foretaget prøvekøb, men hvorvidt disse også indeholdt film, hvortil SF Film havde danske rettigheder, husker jeg ikke.

Thomas Schultz' erklæring til Vestre Landsret, 2. november 2015

En ommer?

Anmodningen om hjemvisning var måske en provokation, men på det tidspunkt var fløjlshandskerne taget af. Hellere være præcis end høflig.

Byretten havde ikke realitetsbehandlet sagens påstande, og udgangspunktet er, at landsretten i en appelsag kun behandler spørgsmål, der har været behandlet af byretten. I forhold til modpåstandene havde de tre dommere blot henvist til andre dommere, som heller ikke havde undersøgt noget.

Helle Dietz havde i retssagen mod Laserdisken ApS ikke taget stilling til det problem, at der ikke var en retskendelse om mit regnskabsmateriale. Hans Esdahl havde ikke taget stilling til retsplejelovens § 653 c, men blot ønsket at behandle alle spørgsmål samlet. Han havde ganske vist henvist til kendelsen i kæremålet, men det er ikke en undersøgelse. Det er dommernes opgave i en justificationssag at efterprøve den fogedretlige afgørelse. Det kan i sagens natur ikke ske bare ved at henvise til den afgørelse, der skal efterprøves!

Samme trick havde dommerne benyttet i behandlingen af spørgsmålet om de beslaglagte film. Rettens håndtering af disse film gennemgås separat i kapitel 63.

Jeg så det sådan, at retssagen indeholdt fire relevante spørgsmål, men dommerne så bort fra alle fire spørgsmål og frasorterede samtlige faktiske omstændigheder i relation til dem. Jeg mente, det måtte være en ommer. Jeg bad om, at sagen blev hjemvist til byretten til realitetsbehandling. De fire relevante spørgsmål er:

1. Kan der repareres på en bevissikring, der er gennemført uden en kendelse?
2. Kan der ses bort fra en lovs forarbejder, når loven skal fortolkes?
3. Kan der ses bort fra EU-retten, når en EU-bestemmelse skal fortolkes?
4. Skal man belønnes for at gå til fogedretten med en konstrueret tvist?

I mit processkrift gennemgik jeg igen forløbet i Folketinget. Allerede i 2002 var der flere fortolkningsmuligheder. FDV og jeg havde hver vores måde at løse dette problem på: Jeg søgte en undersøgelse i en principiel retssag mod det ansvarlige ministerium, mens FDV konstruerede en tvist og forberedte en uvarslet razzia på basis af en ændret fortolkning og lod som om, det var den eneste mulighed.

De tre dommere kunne vælge at rette fogedrettens fejl i henhold til loven og ophæve bevissikringen, eller de kunne kvæle fortolkningsproblemet og samtidig prøve at lukke munden på mig. De valgte det sidste.

Jeg gennemgik omhyggeligt, side for side, de enkelte fejl i sagsfremstillingen. Side 1, 3, 6, 7, 8 og 11 er hver især behæftet med én eller flere graverende fejl, men værre er de relevante faktiske omstændigheder, der slet ikke er nævnt. På 14 sider gennemgik jeg 44 relevante fakta, som slet ikke er nævnt i dommen.

Jeg sluttede af med at gennemgå de bestemmelser i Grundloven, EF-traktaten og Den Europæiske Menneskeretskonvention, som byretten havde ignoreret.

Retspræsident Bjarne Christensen afviste at erklære Vestre Landsret inhabil, og landsdommer Erik P. Bentzen afviste at hjemvise sagen til byretten.

Tre nye påstande og et nyt anbringende

Vestre Landsret var uden konkurrence den sidste domstol i verden, jeg ville vælge til at fortolke ophavsretsloven, og nu havde Lene Holm Trøst, Hans Esdahl og Mette Langborg alle blokeret for den adgang til Højesteret, Ole Høyer havde givet mig. Vestre Landsret ville få det sidste ord. Oh, skræk og rædsel.

Samtidig havde byretten med sine bemærkninger gjort det klart, at jeg var nødt til at nedlægge separate påstande om lovens fortolkning i ankesagen. Spørgsmålet om ophavsmanden jf. rette sagsøger rejste jeg både som påstand og anbringende.

Supplerende modpåstande i ankestævningen

3. Indstævnte tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører, at ophavsmandens (eventuelle) forbud mod spredning af eksemplarer af et værk, der er bragt på markedet af ham eller med hans tilladelse uden for EØS-området, får retskraft i henhold til ophavsretsloven, men ophavsretslovens § 19, stk. 1 pålægger ikke en forhandler en pligt til at erhverve positivt samtykke, før han viderespreder et eksemplar af et værk, der er bragt på markedet af ophavsmanden eller med hans tilladelse uden for EØS-området.
4. Indstævnte tilpligtes at anerkende, at ophavsmanden er den person eller de personer, som har skabt et givet værk, hvorefter en rettighedshaver, der påberåber sig ophavsmænds forbud mod viderespredning af eksemplarer, der med ophavsmandens samtykke er bragt på markedet udenfor EØS-området, skal kunne dokumentere en sådan ret, der kan føres tilbage til ophavsmanden eller ophavsmændene.
5. Indstævnte tilpligtes at anerkende, at udøvelsen af ophavsmandens ret til at forbyde viderespredning af udgivne eksemplarer jf. gennemførelsen af regional konsumtion er underlagt EU's konkurrenceregler og bestemmelserne om EU's enhedsmarked.

Laserdiskens nye påstande i ankestævningen, 25. juli 2013

Et nyt anbringende: Det bestrides, at indstævnte repræsenterer ophavsmanden

Medmindre sagen hjemvises til byretten, bestrides det i ankesagen, at indstævnte er berettiget til at påberåbe sig rettigheder, der tilhører ophavsmanden. Anbringendet blev ikke gjort gældende for byretten, fordi det fandtes mest hensigtsmæssigt at behandle det sammen med spørgsmålet om lovens fortolkning, hvor lovens formål vil blive belyst nærmere.

For byretten var det tilstrækkeligt at iagttage, at det ikke er culpøst i forhold til indstævnte at følge indstævntes egen fortolkning af loven, og at der er forskel på piratkopier og købte film, hvor rettighedshaverne - hvem det end er - modtager vederlag. Da byretten ikke iagttog dette, og jeg ikke vil risikere samme situation for landsretten, gøres anbringendet gældende i ankesagen.

Laserdiskens meddelelse til Vestre Landsret, 6. september 2013

Peter Schönning's protester

Peter Schönning protesterede mod påstand 4 og 5 - men ikke mod påstand 3 - og han undlod at kommentere det nye anbringende.

De tre påstande, anbringendet og begrundelserne er svære at misforstå, og dog foregav Erik P. Bentzen, at påstand 4 og 5 vedrører påstanden om hjemvisning! Påstandene er alle anbringender over for FDV's erstatningskrav, men hidtil havde landsretten ignoreret alle EU-retlige anbringender, så jeg prøvede at tvinge retten til at forholde sig til dem ved at nedlægge dem som påstande. Det var forgæves.

De supplerende påstande 4 og 5 har nær sammenhæng med påstand 3, der vedrører *ophavsmandens* forbud. Problemet er, at indstævnte uden videre fører sig frem som ophavsmænd eller foregiver, at de har indgået aftaler med ophavsmændene.

Da spredningsretten blev indført i Rådets Direktiv 92/100/EØF af 19. november 1992 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret, også kaldet låne/leje-direktivet, blev den i artikel 9 givet til udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer, filmproducenter og radio- og fjernsynsselskaber, men ikke til ophavsmænd.

Forbuddet mod mig er baseret på en gennemførelsesbestemmelse af infosoc-direktivets artikel 4, hvor spredningsretten er tillagt *ophavsmænd* - ikke producenter eller selskaber. De to påstande er nedlagt for at få en autoritativ afklaring på infosoc-direktivets fortolkning, idet jeg søger en retstilstand, der svarer til direktivets formål; at gennemføre det indre marked og at styrke *ophavsmændenes* rettigheder jf. Mogens Koktvedgaards forklaring til Kulturudvalget - i modsætning til at give *producenternes aftalepartnere* områdebeskyttelse i et *opdelt* EU. En fuldstændig autoritativ afklaring skal ikke kun afgøre, om der er tale om en ret til at forbyde *eller* en pligt til at søge tilladelse, men også *hvem*, der i givet fald kan forbyde parallelimport henholdsvis *hvem*, der skal give en eventuel tilladelse.

Påstandene skal sikre en autoritativ afklaring på direktivets fortolkning, hvilket der også er tvist om i nærværende sag. Påstandene er operative og har sammenhæng med hovedsagen, idet indstævnte ikke har fremlagt dokumentation for, at *ophavsmændene* har overdraget deres spredningsret til dem.

Laserdiskens begrundelse for påstand 4 og 5, 25. marts 2014

K e n d e l s e:

“Appellantens påstand 4” og “Appellantens påstand 5” må forstås som subsidiaire påstande til appellantens hjemvisningspåstande. Landsretten finder, at “Appellantens påstand 4” og “Appellantens påstand 5” vedrører fortolkning af en eller flere lovbestemmelser, og at de reelt er anbringender til støtte for en eller flere af appellantens andre påstande. Landsretten tager derfor de indstævntes afvisningspåstand til følge.

Vestre Landsrets afvisningskendelse, 11. april 2014

Afvisning af EU-rettens forelæggelsespligt

Der havde ikke været nogen egentlig forberedelse, da landsretten meddelte, at den ville beramme domsforhandling. Da det var en ankesag, var det landsrettens pligt at forelægge tvisten om fortolkningen for EU-Domstolen (side 51).

Det problem klarede landsdommer John Lundum, som i 2008 var med til at afvise retssagen mod Kulturministeriet med en lignende løgn. EU-Domstolen tog netop ikke stilling til forståelsen af EU-direktivet, men til gyldigheden. Dommen var tværtimod baseret på EU-institutionernes fortolkning (side 640).

Med ordvalget “og således har krænket de indstævntes rettigheder” lagde han på forhånd til grund, af FDV’s medlemmer er ophavsmænd efter ophavsretsloven. Og nej, kendelsen er ikke gengivet forkert, ikke engang mit navn fik han fat i!

I landsrettens brev er ikke nævnt en forelæggelse for EU-Domstolen jf. Traktatens artikel 267. Den supplerende påstand 3 vedrører “lovfortolkning, og herunder fortolkning af EU-lovgivning i forhold til national ret” - byrettens ordvalg i begrundelsen for at henvise sagen til landsretten. Formelt kan ankesagen ikke appelleres, så det er uklart, om landsretten har overset påstanden, eller om den føler sig kompetent til at fortolke retsakter udstedt af Fællesskabets institutioner.

I landsrettens tidsplan savner jeg en egentlig forberedelse. Sagen indeholder min supplerende påstand 3 om ophavsretslovens fortolkning. Påstanden er som nævnt tidligere henvist til Vestre Landsret jf. § 226 på grund af dens principielle karakter (*bilag S5, ekstraktens side 300*). Her blev påstanden afvist med den begrundelse, at den bør behandles i en sag mod rettighedshavere til værker, sagsøger har viderespredt inden for EØS-området (*bilag T5, ekstraktens side 303*). Nærværende sag er ifølge indstævnte en sådan sag, men indstævnte har ikke forholdt sig til spørgsmål vedrørende ophavsretslovens fortolkning og de EU-retlige grundprincipper.

Laserdisken til Vestre Landsret om en forelæggelse, 12. maj 2014

K e n d e l s e:

Sagen omhandler bedømmelse af, om bevissikring foretaget af og forbud nedlagt af Fogedretten i Aalborg den 5. og 27. januar 2007 var lovligt gjort. Der skal i den forbindelse tages stilling til, om Laserdisken v/Hans Henrik Pedersen har overtrådt ophavsretslovens § 19 og således har krænket de indstævntes rettigheder.

EU-Domstolen har den 12. september 2006 i sag C-479/04 afsagt dom vedrørende en præjudiciel forelæggelse under en retssag mellem Laserdisken ApS og Kulturministeriet. Afgørelsen angik forståelsen af det EU-direktiv, der ligger til grund for ophavsretslovens § 19. Der er på denne baggrund ikke en tvivl om forståelsen af ophavsretslovens § 19 og dennes forhold til de EU-retlige regler, som nødvendiggør en forelæggelse for EU-Domstolen.

Vestre Landsrets afvisning af en forelæggelse, 30. juni 2014

Afvisning af sagsforberedelse

Alle anmodninger om et forberedende retsmøde blev afvist af John Lundum med henvisning til, at Peter Schønning ikke havde noget at tilføje, og Peter Schønning udtalte sig konsekvent ikke om de store ubesvarede spørgsmål i sagen.

Det problematiske er, at John Lundum fjede ham igen og igen. Jeg ville følge retsplejeloven, og det var relevante spørgsmål. Peter Schønning burde ikke kunne styre slagets gang og tilsidesætte retsplejeloven, men det gjorde han.

Provokationer jf. indstævntes kommende processkrift

En række centrale spørgsmål er aldrig blevet besvaret af indstævnte. Peter Schønning har ikke svaret, om han ønsker at afgive et processkrift, men under alle omstændigheder ønskes svar på disse spørgsmål. Gerne i et processkrift. Alternativt som en separat besvarelse.

1. Hvorfor har indstævnte skiftet holdning til fortolkningen af regional konsumtion efter de to forklaringer til Kulturudvalget i Johan Schlüters brev den 29. oktober 2002 (*bilag L5*) og på ekspertmødet den 13. november 2002 (*bilag N5*)?
2. På hvilket støtter indstævnte den opfattelse, at den for Kulturudvalget meddelte fortolkning er forkert?
3. Hvorfor meddelte advokat Torben Steffensen ikke som lovet den 6. januar 2003 (*bilag VI*), at de øvrige medlemmer havde besluttet at forbyde parallelimport, i stedet for at vente til den 29. november 2005?
4. Hvorfor ventede advokat Niels Bo Jørgensen til den 11. oktober 2005 med at reagere på min meddelelse om, at jeg ville genoptage parallelimporten den 17. februar 2003, medmindre medlemmerne meddelte, at de ønskede at forbyde det (*bilag A2*)?
5. Hvorfor valgte han at henvende sig til fogedretten og ikke til mig?
6. Hvorfor rekvirerede han en fogedforretning mod Laserdisken ApS - og ikke mod mig?

Laserdisken til Vestre Landsret om sagsforberedelse, 20. oktober 2014

Det fremgår af brevet, at Hans Kristian Pedersen anmoder om, at der indkaldes til et forberedende retsmøde, jf. retsplejelovens § 353, med henblik på at drøfte parternes stilling til sagens faktiske og retlige spørgsmål.

Landsretten finder ikke grundlag for at indkalde til et forberedende retsmøde, idet de indstævntes advokat ved mail af 20. oktober 2014 meddelte, at han ikke ønskede at afgive yderligere processkrift i sagen, da de spørgsmål, Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen havde anmodet om at få de indstævntes bemærkninger til, efter advokatens opfattelse var af juridisk karakter.

Vestre Landsrets afvisning af sagsforberedelse, 17. november 2014

Indstævnte opfordres atter til at dokumentere, at de repræsenterer *ophavsmændene* til de i sagen omhandlede filmværker jf. ophavsretsloven og infosoc-direktivets artikel 4.

Det bestrides fortsat, at indstævnte repræsenterer *ophavsmænd*. Alle aftaler, indstævnte har indgået, er indgået med filmværkerens *producenter*. Den på sagen baserede spredningsret er tildelt filmværkerens *ophavsmænd*. Indstævnte bedes dokumentere, at de er berettiget til at repræsentere *ophavsmændene*.

Der henvises til advokat Johan Schlüters egne udtalelser til fogedretten, jf. Jyllands-Postens artikel den 27. november 2014 (vedlagt).

Laserdisken til Vestre Landsret om rette sagsøger, 15. januar 2015

Uventet støtte til anbringendet om rette sagsøger

Johan Schlüters fald fra tinderne startede med den franske fængselsdom (side 18). I Danmark var han magtfuldkommen og urørlig, men hans netværk rakte ikke til at beskytte ham, da han snød El Assidi, arvingen til den populære franske sanger Charles Trenet. En fransk dommer ville både sætte ham i fængsel og have ham til at betale 30 mio. kr. i erstatning til El Assidi.

Netop i den forbindelse er det på sin plads at nævne hans forsøg på at undgå at betale, hvad han var blevet dømt til. Da trak han selv kortet "rette sagsøger" og forsøgte at torpedere fogedforretningen ved at bestride, at El Assidis advokater nu også repræsenterede El Assidi. Det er god skik at acceptere, at modpartens advokat repræsenterer modparten, men Johan Schlüter insisterede på at se dokumentation i henhold til retsplejeloven, og sagen måtte udsættes.

Så er det, at jeg spørger: Hvorfor skal retsplejeloven ikke følges i sagerne mod mig? Jeg har god grund til at mene, at FDV ikke repræsenterer ophavsmændene, men dommerne ignorerer det bare.

Måtte sende en fuldmagt

El Assidis advokater fremførte til gengæld, at Schlüter og hans advokater igen og igen forsøger at »torpedere og få udsat sagen«, som Per Astrup Madsen sagde det. Dagens retsmøde var da også knap kommet i gang, før Schlüter-siden bad om dokumentation for, at de to advokater repræsenterede den franske enearving.

»Kan I ikke det på stedet, må I udsætte,« pointerede Karoly Nemeth. Han erkendte dog det usædvanlige i ønsket i forhold til de advokatetiske regler om at stole på en advokat, der siger, at han repræsenterer en klient.

Til det lød svaret kun: »Jeg foretrækker retsplejeloven frem for de advokatetiske regler.«

Efter en kort pause, hvor advokat Marlene Winther Plas ringede til Frankrig og klienten El Assidi, blev mødet dog genoptaget ved beskeden om, at en fuldmagt var på vej.

Jyllands-Posten, 27. november 2014

Præsentationen af J'accuse...!

Da jeg efter byrettens dom gik i gang med at skrive *J'accuse...!*, lignede det mit livs største opgave. Det kunne godt tage et år, måske to, tænkte jeg, men to år senere havde jeg ikke engang skrevet en tredjedel.

Den fik jeg dog trykt, så den kunne indgå i sagen. Jeg ville ikke falde nogen i ryggen, så jeg meddelte dommerne og retspræsident Bjarne Christensen, at det ikke alene var min hensigt at offentliggøre Vestre Landsrets manipulationer, hvis dommerne fortsatte i samme spor. Jeg ville også melde dem til politiet.

Nu er vi nået til året 2022, for opgaven var meget større end forudset. Testlæsernes kritik foranledigede en omskrivning, og det tog et år. Jeg kasserede titlen, da det viste sig, at Dreyfus-affæren ikke er alment kendt. Jeg brugte arbejdstitlen *Den økonomiske krise* i en periode, fordi markedsopdelingen og overpriserne er en væsentlig årsag til den svage økonomiske vækst, men politikerne vil ikke længere kalde det en krise. De er tilfredse, blot væksten er positiv. Så det endte med *Den skjulte korruption*, og det er trods alt også præcis denne skjulte korruption, der er bogens hovedemne.

Om J'accuse...!

Jeg har tænkt meget over, hvordan jeg skal forklare mig uden at fornærme landsretten. Jeg ved godt, at mine informationer - eller påstande, om I vil - hidtil er blevet taget fortrydeligt op, men det er sandheden, og jeg fastholder et håb om, at landsretten en dag vil se sandheden i øjnene.

Johan Schlüter og Peter Schønning er nogle af Danmarkshistoriens mest succesfulde svindlere. Det er ikke sagt i vrede eller irritation. Det er sagt velovervejet og underbygget i en sådan grad, at jeg i fuld offentlighed via "*J'accuse...!*"-projektet vil melde de to til bagmandspolitiet.

I de sidste 23 år har jeg været jævnlig gæst ved Retten i Aalborg og Vestre Landsret. Mønsteret er det samme hver gang i sager mod FDV. Jeg gennemgår dokumentation og redegør for loven, og dommerne ser bort fra dokumentationen og lægger FDV's advokaters ellers åbenlyse løgne til grund for afgørelsen. Byrettens dom i nærværende sag er dråben, der fik bægeret til at flyde over, og jeg startede på "*J'accuse...!*"-projektet, som kun afventer landsrettens dom, før jeg kan gå videre til EU-Kommissionen og Folketinget med det retssikkerhedsmæssige og samfundsøkonomiske problem i, at domstolene i nærmest siciliansk stil dækker over de forbrydere, som ret beset systematisk udplyndrer den danske (og europæiske) befolkning.

Det er ikke for at være disrespektfuld, men jeg husker Albert Einsteins definition på vanvid: "at gøre det samme igen og igen i forventning om et anderledes resultat."

Forberedelsen op til domsforhandlingen

Jeg havde den fordel i ankesagen, at det var mig som appellant, der skulle stå for forelæggelsen og udarbejdelsen af ekstrakt, dvs. organiseringen af sagens bilag. Jeg skulle også tage Peter Schønnings bilag med, men han nøjedes heldigvis med nogle udvalgte regnskabsbilag. Ekstrakten blev på 730 sider fordelt på 230 bilag af forskellig slags, herunder avisartikler, juridisk litteratur og domme. Overordnet organiserede jeg ekstrakten i følgende afsnit:

Byrettens dom	1-52
Processkrifter og retskendelser fra ankesagen	53-119
Regional konsumtion og gennemførelsen i ophavsretsloven	120-159
Laserdiskens korrespondance med FDV og dens medlemmer	160-177
Retssagen mod Kulturministeriet om lovens gyldighed	178-191
Retssagen mod Kulturministeriet om lovens fortolkning	192-211
Forløbet under fogedforretningen den 29. november 2005	212-220
Dokumentation fra retssagen, FDV mod Laserdisken ApS	221-319
Dokumentation fra reparationssagen, fogedretten	320-367
Dokumentation fra reparationssagen, byretten	368-479
Vidneerklæringer og partsforklaringer	480-518
Lovgivning i relation til formalitetsfejlen	519-526
Dokumentation om Laserdiskens ejerforhold	527-538
Særligt vedrørende <i>101 Dalmatians II</i>	539-553
Særligt vedrørende de besluttede film	554-597
FDV's bilag vedrørende erstatningskravet	598-655
Bilag om sagens samfundsmæssige konsekvenser	656-673
Juridisk litteratur og retspraksis	674-730

Det har altid været et problem, at det overhovedet ikke registreres, hvad der sker under en domsforhandling. Det står fuldstændig frit for dommerne at ignorere og ændre forklaringer og hændelser, som ikke støtter det ønskede resultat.

Hvis man tog retssikkerheden alvorligt, kunne man undgå manipulation af den type ved at lydoptage domsforhandlingen, men det er faktisk forbudt, medmindre retten undtagelsesvist tillader det, og det gjorde Vestre Landsret ikke.

Landsretten fandt ikke grundlæg for undtagelsesvis at tillade, at der sker lydoptagelse af hovedforhandlingen, jf. herved retsplejelovens § 32.

Forelæggelse sker efter retningslinjerne i retsplejelovens § 365. Der skal således kun ske en kortfattet fremstilling af sagen. Byrettens dom og de ved indstregning markerede tekster anses for dokumenterede, således at der ikke skal ske oplæsning heraf. Det er herunder ikke nødvendigt at gentage oplysninger, der fremgår af byrettens dom.

Jeg forventede, at domsforhandlingen ville blive rent spil for galleriet. Ikke alene afslog retsformand Christian Bache anmodningen om lydoptagelse, han lod også forstå, at han ikke ville høre oplæsning i retten. Jeg skulle markere de påberåbte tekster i ekstrakten, og så skulle han og meddommerne, Rikke Foersom og Niels Klitgaard, nok tage hensyn til dem. Yeah, right!

Jeg skulle straffes for mit oprør mod monopolerne, men Danmark er blevet så civiliseret, at jeg ikke frygtede samme skæbne som Skipper Clement (side 413). Økonomisk magt hersker i det moderne Danmark, så jeg var temmelig sikker på, at straffen ville udmønte sig i økonomiske erstatninger og restriktioner i mit virke som filmformidler. Det er nok til at sikre, at udplyndringen af befolkningen kan fortsætte, men korporlig afstraffelse hører heldigvis fortiden til.

Under den traumatiske tur til London i 1992 (side 145) lovede jeg mig selv, at jeg ikke ville lade mig kue af frygt for repressalier, så jeg ville ikke alene slås det bedste, jeg havde lært, jeg ville også efterlade dokumentation til eftertiden for det tilfældes skyld, at adressaterne til det planlagte åbne brev *J'accuse...!* reagerede. Da jeg af erfaring ved, at løgnene fra domsforhandlingen ikke kan dokumenteres bagefter, forberedte jeg nu en slags skriftlig sagsfremstilling. Normalt indeholder påstandsdokumentet en kortfattet sagsfremstilling og hovedanbringender, som så drøftes under domsforhandlingen. I byretten klarede jeg dette på otte sider.

På grund af byrettens mange manipulationer og udeladelser i dommen, Vestre Landsrets løgne i kæremålene og afvisningen af forberedelse i ankesagen var der en betydelig risiko for, at landsretten ville lave nøjagtig de samme numre, hvis jeg spillede efter de samme regler igen. Jeg kørte til Viborg og afleverede personligt følgende dokumenter for at sikre, at sagsfremstillingen er bevaret for eftertiden:

1. Brev til landsretten om <i>J'accuse...!</i> -projektet	3 sider
2. Påstandsdokumentets hoveddel	28 sider
3. Appendix A: Manipulationerne vedr. importforbuddet	17 sider
4. Appendix B: Sandheden bag formalitetsfejlen	21 sider
5. Appendix C: Dokumentationen vedr. beslaglæggelsen	13 sider
6. Appendix D: Om salget af <i>101 Dalmatians II</i>	5 sider
7. Appendix E: De samfundsmæssige konsekvenser	6 sider
8. Appellantens retsomkostninger	4 sider
9. Et prøvetryk af det foreløbige <i>J'accuse...!</i>	400 sider

Selvfølger jeg også Vestre Landsrets vejledning og markerede relevante tekster i ekstrakten, men jeg afbildede de samme tekster i påstandsdokumentet og dets fem appendices i stil med gengivelsen af dokumentationen her i bogen, dog med den lille forskel, at der var tale om fotografiske afbildninger, så ægtheden ikke kan anfægtes. Det er ganske vist en alternativ præsentation, men en fin måde at gøre det let for læseren at forstå, hvad der er sket, og hvad der står på spil.

Opgørelse af retsomkostninger er obligatorisk. Selvom jeg førte sagerne selv, var omkostningerne til advokater og retsafgifter løbet op i 1.097.024,93 kr.

Over for FDV's påstand om erstatning nedlægges følgende påstand:

Frifindelse

Subsidiært nedlægges følgende påstand:

Jf. EU-traktatens artikel 267 forelægges for EU-Domstolen spørgsmål om, hvorvidt EU's indførelse af regional konsumtion af den ophavsretlige spredningsret medfører en pligt for borgerne i EU til at respektere eventuelle rettighedshaveres forbud mod spredning af eksemplarer, der er bragt på markedet uden for EØS-området (*fortolkning 1*), eller om regional konsumtion medfører en pligt for rettighedshaverne til at give dokumenterbart samtykke til spredning af sådanne eksemplarer, før de kan spredes lovligt (*fortolkning 2*).

Bemærkninger

Fogedsagen er i realiteten indstævntes indpakkede ønske om en anerkendelse af fortolkning 2 af regional konsumtion samt anerkendelse af indstævnte som rettighedshavere, selvom der er tale om eksemplarer, der er bragt på markedet af *andre* rettighedshavere, og selvom spredningsretten i infosoc-direktivet er tildelt *ophavsmænd* og ikke producenter eller licenstagere. Vestre Landsret har ikke hidtil forholdt sig til, at der findes andre muligheder, så jeg søger en løsning på det problem via "*J'accuse...!*", EU-Kommissionen og Folketinget. I nærværende sag søges alene en afslutning på fogedforretningens formalitetsfejl og indstævntes erstatningskrav.

Laserdisken om FDV's erstatningskrav, 9. november 2015

Påstandene om FDV's erstatningskrav

Jeg droppede modpåstand 3, da den hænger uløseligt sammen med 4 og 5, der var afvist. Uanset om retten vælger fortolkning 1 eller 2, er det lige så relevant at få afklaret, hvem der opfattes som ophavsmænd, og hvordan direktivet harmonerer med EU's konkurrenceregler og EU's enhedsmarked.

Efter Vestre Landsrets afvisning af at forelægge spørgsmålet om fortolkning for EU-Domstolen var landsrettens dom om dette uinteressant. Jeg forventede, at dommerne uden nogen meningsfuld begrundelse ville give FDV medhold, og jeg kan ikke bruge en sådan dom til noget. Jeg bevarede dog det nye anbringende.

Jeg mener stadig, at spørgsmålet om fortolkning bør afgøres af EU-Domstolen via en præjudiciel dom i den retssag, jeg anlagde mod Kulturministeriet. Det er et væsentligt formål med dette projekt at få Kommissionen til at statuere min ret til at gennemføre den retssag. Jeg vil ikke risikere - hvis jeg kommer så langt - at der henvises til en tanketom dom som grundlag for at påstå, at domstolene allerede har taget stilling til det spørgsmål.

Vestre Landsret kunne ikke give FDV medhold uden at tage stilling til tvisten om fortolkning, og det har kun EU-Domstolen kompetence til, så derfor nedlagde jeg en subsidiær påstand om, at sagen forelægges for EU-Domstolen. Det efterlod den oplagte løsning af afvise FDV's krav på grundlag af formalitetsfejlene.

Påstandsdokumentets indhold og opbygning

På det tidspunkt var jeg ikke tvivl om, hvad der i realiteten var sket, og hvad FDV og dommerne prøvede at skjule. Det var min opgave at udstille dette i påstandsdokumentet, så det i givet fald kan bevises for omverdenen, at dommerne lukker øjnene med vilje. De fire vigtigste afsnit fra påstandsdokumentet er følgende:

2. Sagens hovedtemaer

- 2.1 Sagens formalitet: Reparation af en klodset fagedforretning
- 2.2 Sagens realitet: Misbrug af fagedretten til at opnå en bestemt retstilstand

3. Spørgsmål, indstævnte nægter at forholde sig til

- 3.1 Hvorfor skiftede FDV holdning til lovens fortolkning?
- 3.2 Hvorfor ventede FDV v/Niels Bo Jørgensen i 2 år og 242 dage med at reagere?
- 3.3 Hvorfor anlagde FDV v/Niels Bo Jørgensen sagen mod Laserdisken ApS?
- 3.4 Hvorfor skulle fagedforretningen være uvarslet?

5. Vestre Landsrets direkte løgne

- 5.1 At jeg ikke informerede korrekt om ejerforholdene og formalitetsfejlen
- 5.2 At EU-Domstolen har taget stilling til de to fortolkningsmuligheder

6. Hvad Vestre Landsret tilsyneladende ikke vil se i øjnene

- 6.1 Lovens to fortolkningsmuligheder og FDV's kovending herom
- 6.2 Konkurrencekommissær Mario Montis tale
- 6.3 Mit løfte til FDV's medlemmer sammenholdt med forbudt-programmet
- 6.4 Forskellen på tvisten om lovens gyldighed og lovens fortolkning
- 6.5 Torben Steffensens og Niels Bo Jørgensens *planlagte* angreb

Selvfølgelig ventede Torben Steffensen og Niels Bo Jørgensen i årevis, indtil de mente, erstatningskravet kunne gøres stort nok. Så tog de brevene fra selskabet op af skuffen og anlagde sag uden at undersøge det såkaldte kontrolkøb.

Siden mit første indlæg til landsretten i 2005 har jeg henvist til Mario Montis tale. I over 10 år er den konsekvent blevet censureret ud af alle retsdokumenter.

6.2 Konkurrencekommissær Mario Montis tale

Der er en tydelig modsætning mellem fortolkning 2 og konkurrencekommissær Mario Montis bekymring over, at EU-borgerne forhindres i adgang til amerikanske DVD-plader. Hans tale giver ingen mening, hvis EU vil forbyde EU-borgerne at købe amerikanske DVD-plader, sådan som indstævnte påstår. Mario Monti ville i så fald have besvaret klagerne med: "Det må I finde Jer i, for EU har bestemt, at I ikke skal have adgang til disse DVD-plader fra USA."

Det ville være befriende, hvis dommerne sagde: "Konkurrencekommissær Mario Monti er en idiot, som ikke kender noget til EU-ret." Men det gør de ikke. De ignorerer ham blot.

Domsforhandlingen

Jeg har det så skidt med Vestre Landsret, at jeg ikke frivilligt nærmer mig Viborg, men nu stod jeg der igen. Jeg så heller ikke frem til at tilbringe endnu en dag med Peter Schønning. Min bror, opfinder og ingeniør Jens Dall Bentzen, tog endnu en gang med mig til Viborg for at yde moralsk opbakning.

Tilbage i 90'erne var Lilholt høj. Christian Bache var due. Jeg huskede ham som en venlig mand, men det var han ikke den dag. Han havde fået den opfattelse, at jeg i ekstrakten havde fremlagt nye bilag, og han skældte mig ud. Først efter en længere indledende diskussion gik det op for ham, at det ikke var tilfældet, og han faldt ned igen. Jeg skulle forelægge sagen, men til at begynde med afbrød han mig konstant. Han stolede tydeligvis ikke på, at jeg vidste, hvad en domsforhandling gik ud på. Det blev bedre, da han fandt ud af, at jeg havde styr på det. Jeg fik fred og ro til at gennemgå også alt det, ingen havde iagttaget før, og jeg gennemgik de kontroversielle emner ét efter ét. Jeg blev ikke forhindret i noget og fik endda lov til at bestemme, hvornår der skulle holdes pause. Forelæggelsen var færdig til middag, og efter middagspausen procederede jeg.

Peter Schønning sagde dårligt nok et ord, før det var hans tur til at procedere. Han havde ingen bemærkninger til min forelæggelse. Han var overraskende cool, indtil han i næsten halvanden time løj med så stor overbevisning, at det nærmest var skræmmende. Det rørte ham ikke, at gennemgangen af dokumentation havde vist noget helt andet. Han løj uanfægtet, og han var god til det. Jeg skrev et dusin åbenlyse løgne ned undervejs for at afvise dem i min replik på grundlag af den gennemgåede dokumentation. Klokkeren var blevet 16, da han var færdig, og dommerne tilbød, at vi kunne fortsætte dagen efter. Vi var så tæt på at være færdige, at jeg øjnede chancen for at undgå en tur mere til Viborg. "Det er bedst at afvise løgnene, mens de er i frisk erindring," svarede jeg. Her er et eksempel:

Jeg havde anført, at FDV ikke engang havde forsøgt at bevise, at de var berettiget til at anvende ophavsmændenes spredningsret. Det klarede Peter Schønning ved i sin procedure at påstå, at min advokat i en "bindende proceserklæring", som han kaldte det, havde frafaldet at gøre gældende, at FDV ikke er rette sagsøger. I den forbindelse overrakte han et dokument til Christian Bache.

- Det kender jeg intet til, replicerede jeg, da det blev min tur igen. - Hvis han har sagt det, er det sket uden min bemyndigelse. Jeg har altid bestridt, at FDV er ophavsmænd. Jeg har selv ført ankesagen, så det må stamme fra byretssagen. Der blev anbringendet ikke gjort gældende, men jeg har særligt gjort det gældende for landsretten og både nedlagt påstand herom og rykket for svar (side 890).

Jeg havde ikke forestillet mig, at den obligatoriske samling af processkrifter ville blive relevant, men jeg kunne henvise til mit brev til Vestre Landsret fra den 6. september 2013 (side 886). Det var med i ekstrakten som side 89. Jeg læste det højt for de tre dommere, og Christian Bache sad for en gangs skyld med rynkede bryn og så meget eftertænksom ud.

Vestre Landsrets manipulationer

Truslen om *J'accuse...!* og en politianmeldelse prellede helt af på de tre dommere. De frygtede tilsyneladende ikke, at nogen ville kontrollere dem, for dommens kun 16 sider er næsten ren fiktion fra start til slut.

Jeg lavede et faktatjek og fandt 78 fejl eller manipulationer i den relativt korte dom, der ligesom byrettens dom er præget af alle de relevante faktiske omstændigheder, der ikke er medtaget.

FDV lader tit en bombe springe under domsforhandlingen, og bomben var denne gang den bindende procesklæring, jeg ikke kendte til. Det viste sig senere, at det dokument, Peter Schönning havde overrakt til Christian Bache, var en udskrift af byrettens retsbog fra den 4. maj 2011. Hvorfor var det problematisk?

Fordi han ikke havde sagt et ord om dette indtil da! Jeg havde ikke vurderet, at Hans Esdahls bemærkninger under advokatpålægget var relevant for ankesagen, så jeg havde ikke taget retsbogsudskrifterne med i ekstrakten, og Peter Schönning havde ikke bedt om at få dem med. Anbringendet om rette sagsøger var i byretten et forsøg på at få en hurtig afslutning på sagen under Hans Esdahl (side 850), men da det ikke lykkedes, og jeg fik et advokatpålæg, begrænsede jeg anbringenderne i byretten til dem, Hans Esdahl som byretsdommer kunne tage stilling til.

I ankesagen var det derfor et nyt anbringende. Det havde jeg gjort opmærksom på, og Peter Schönning havde ikke protesteret. Retten kan af egen drift afvise et nyt anbringende, men det havde landsretten ikke gjort. Efter retsplejelovens § 358 kan en part ikke komme med nye anbringender under domsforhandlingen, men Peter Schönning havde alligevel gemt denne "bombe" til domsforhandlingen og helt frem til sin egen procedure.

Der gælder åbenbart særlige regler for FDV, og ganske usædvanligt blev Hans Esdahls retsbogsudskrift fremhævet i dommen i en supplerende sagsfremstilling, selvom den hverken var medtaget i ekstrakten eller omtalt i min sagsfremstilling, altså den sagsfremstilling, som Peter Schönning ikke havde haft bemærkninger til.

§ 383. Påstande og anbringender, som ikke har været gjort gældende i foregående instans, kan, hvis modparten protesterer, kun tages i betragtning med rettens tilladelse.

Retsplejelovens § 383, stk. 1

Supplerende sagsfremstilling

Det fremgår af byrettens retsbog i nærværende sag, at retten den 4. maj 2011 fremlagde blandt andet to breve af 2. marts og 17. april 2011 fra Hans Kristian Pedersens daværende advokat, hvorefter følgende blev tilført retsbogen:

“Det fremgår af de modtagne breve, at sagsøgte frafalder at gøre gældende under nærværende sag, at sagsøgerne ikke er rette sagsøgere.”

Vestre Landsrets dom, 11. januar 2016

Den bindende proceserklæring

Kan det passe, at Henrik Karl Nielsen under forberedelsen i byretten permanent havde afskåret mig fra at mene, at FDV's medlemmer ikke er rette sagsøgere i og med, at de ikke repræsenterer filmværkernes ophavsmænd?

Nej, jeg var underlagt et advokatpålæg og havde ikke bemyndiget ham til det. Selvom han skulle have skrevet til retten, at jeg positivt anerkendte, at FDV's medlemmer er ophavsmænd, betød det ikke noget. Han kunne ikke udtale sig på mine vegne uden min bemyndigelse, og den havde han naturligvis ikke, men også dét var ren manipulation fra dommernes side. Henrik Karl Nielsen havde derimod forklaret, at jeg ønskede det spørgsmål behandlet sammen med ophavsretslovens fortolkning. De to spørgsmål er principielle og hænger uløseligt sammen, og jeg syntes alligevel ikke, det gav mening at inddrage dem i sagen ved byretten.

For landsretten havde jeg nedlagt de to påstande som nr. 3 og 4. De fastlagde min holdning krystalklart (side 886). Jeg havde suppleret med et nyt anbringende og en opfordring til FDV om at dokumentere deres påstand (side 890).

Det bliver endnu mere vanvittigt: Mette Langborg & Co. gav FDV medhold, fordi jeg ikke fastholdt påstanden om fortolkningen af ophavsretsloven (side 874). Ingen påstand, intet synspunkt! Det skulle ikke ske igen. Jeg nedlagde påstanden for landsretten og supplerede med påstand 4, der autoritativt afklarer, hvem der kan udgive sig for at være ophavsmand. Trods min grundige forklaring løj landsretten om, at påstand 4 vedrørte hjemvisning af sagen - og afviste den (side 887)!

Det er ikke usædvanligt, at man som sagsøgt i 1. instans tror, at man har skyts nok til en frifindelse. Så viser det sig, at dommerne ikke tog hensyn til det, man gjorde gældende. Så anker man og fører tungere skyts frem i ankesagen.

Det første brev (af 2. marts) vedrører ikke emnet, og kun ond vilje kan opfatte det andet brev (af 17. april) som en erklæring, der afskærer mig fra at mene, hvad jeg mener. Dommerne henviste ikke engang til Henrik Karl Niensens brev, men til Hans Esdahls *udlægning* af brevet. Det viser, hvor langt dommerne vil gå for at undgå at forholde sig til, at FDV fører sig frem som ophavsmænd.

Det bemærkes, at sagsøgte ikke længere gør spørgsmålet om rette sagsøgere gældende i relation til sagsøgernes påstande.

- - -

Det var på min anbefaling, at sagsøgte fremsendte et processkrift om spørgsmålet om rette sagsøgere den 4. maj 2010, og det kan have givet anledning til misforståelsen. Sagsøgte mener, at spørgsmålet om, hvem der kan påberåbe sig de bestemmelser, der bygger på infosoc-direktivets artikel 4, vil blive afklaret i forbindelse med den principielle undersøgelse af formålet med infosoc-direktivet jf. ophavsretslovens § 19 på den måde, som er bestemt af byrettens kendelse af 14. marts 2008 i sagen mellem sagsøgte og Kulturministeriet.

Henrik Karl Nielsen om rette sagsøgere, 17. april 2011

Flere eksempler på Vestre Landsrets manipulationer

Hvis jeg sidder på en bænk i en offentlig park, og en 2 meter høj og 200 kilo stor rocker med knojern siger til mig: "Skrid, eller du får tæsk," vil jeg flytte mig. Det skyldes, at jeg ikke bryder mig om at få tæsk. Det er en pragmatisk reaktion. Det betyder ikke, at jeg er enig i, at han er indehaver af retten til at sidde på bænken.

Jeg opførte mig tilsvarende pragmatisk over for FDV. I udlejningssagen begik jeg den fejl at tro på, at dommerne ville forholde sig til min dokumentation, hvis FDV angreb min udlejning, men det gjorde de ikke igennem de 11 år, hvor jeg fik tæsk. Det ville jeg undgå i 2002, og derfor fulgte jeg Johan Schlüters fortolkning. Nej, det fremgår ikke af landsrettens dom, at det var *Johan Schlüters* fortolkning, jeg fulgte. Dommerne misbrugte min pragmatiske adfærd som undskyldning for at pådutte mig hans fortolkning, og i stedet for at forholde sig til spredningsretten og uenigheden om dens fortolkning drøftede dommerne FDV's licenser, som om jeg havde anfægtet FDV's udgivelsesrettigheder!

Jeg har aldrig anfægtet FDV's ret til at udgive film. Det er almindeligt kendt, at filminstruktørerne i deres kontrakter afgiver retten til at udgive eksemplarer af filmene til producenterne, som sælger denne ret videre til licenstagere i alverdens lande, men det gør altså ikke licenstagere til ophavsmænd! I infosoc-direktivets artikel 4 er den omtvistede spredningsret specifikt tildelt ophavsmændene.

Formålet med manipulationen i sagsfremstillingen ses af dommen: Dommerne havde brug for at komme uden om anbringendet "rette sagsøger", og alene fordi FDV's medlemmer havde licens til at udgive film, blev de anset for ophavsmænd!

Landsrettens begrundelse og resultat

Hans Kristian Pedersen har for landsretten gjort gældende, at FDV's medlemmer ikke har dokumenteret at have ophavsret til de omtvistede film.

Hans Kristian Pedersen, der må anses for godt branchekendt, har ved sine henvendelser til FDV og FDV's medlemmer anerkendt de indstævnte som indehavere af rettigheder til distribution af film i Danmark. Endvidere har han efter det oplyste under byrettens behandling af sagen ved sin advokat frafaldet at gøre gældende, at de indstævnte ikke var "rette sagsøgere". Hans Kristian Pedersen har ikke bestridt, at de indstævnte har licenserne til at udgive de pågældende danske DVD-versioner, og der er ikke påvist grunde til at antage, at licenserne til de pågældende film ikke skulle hidrøre fra de ophavsretligt berettigede.

Det er under disse omstændigheder sammenholdt med sagens øvrige oplysninger ubetænkeligt at lægge til grund, at de indstævnte i kraft af erhvervede enerettigheder har ret til at fremstille og distribuere de spillefilmværker på DVD i Danmark, som sagen angår. De indstævnte må derfor anses for at være ophavsmænd jf. ophavsretslovens § 19, stk. 1, 1. pkt. jf. § 2.

Den ukendte bevissikring

Vestre Landsret stadfæstede dommen med henvisning til byrettens begrundelser. Thomas Schultz' erklæring gjorde intet indtryk. Også landsretten fandt forbuddet nødvendiggjort af, at jeg solgte film, som SF Film havde forbudt!

Som noget særligt uddybede dommerne alligevel, hvordan FDV havde anlagt sag rettidigt, selvom der var gået mere end et år. De opfandt en ny bevissikring, der skulle have fundet sted den 15. december 2006. Eller også regner de fra den dato, hvor kendelsen blev skrevet ned, selvom det var længe efter bevissikringen og længe efter mine protester? Det fremgår ikke klart af dommen nedenfor.

Alle inkl. Peter Schønning henviste til den 29. november 2005 som datoen for bevissikringen. Jeg mener *bevissikringen* i bestemt form. Der var kun én. Dorete Bager kunne selvfølgelig have tilbageleveret materialet og bagefter gennemført en ny bevissikring, men det gjorde hun ikke. Hendes opfattelse på retsmødet den 11. december 2006 var, at det er uden betydning, om min personlige virksomhed eller selskabet er angivet, når jeg ejer begge dele. På det tidspunkt var formålet med sag nr. 2 at fjerne tvivlen om, at kendelsen mod selskabet også omfatter mig, og det kom landsretten omkring med en alternativ læsning af retsplejeloven.

Der står ikke i retsplejelovens § 653 c, at tidsfristen løber fra kendelsens dato. I retsplejeloven står der, "at undersøgelsen er afsluttet". I dommernes fortolkning er der ingen reel beskyttelse. Så kan Dorete Bager gå ud og bevissikre alle FDV's konkurrenters regnskaber uden en kendelse. Det er måske praktisk, at de allerede befinder sig i fogedretten, hvis FDV skulle finde på at rekvirere dem! Hvis nogen protesterer, kan hun afsige kendelse bagefter. Det giver selvfølgelig et problem i forhold til Grundlovens § 72, som dommerne derfor så bort fra.

Summa summarum: De tre dommere ved Vestre Landsret, Christian Bache, Rikke Foersom og Niels Klitgaard, tog loven i egen hånd. De gav sig selv kompetence til at fortolke EU-retten således, at de kan tilsidesætte EU-rettens grundlæggende bestemmelser om enhedsmarkedet og formålet med en ensartet gennemførelse af regional konsumtion. De opdelte selv det indre marked i nationale territorier og bemyndigede de lokale licenstagere, nemlig FDV, til at kontrollere markedet dér.

Bevissikringen - selvstændig påstand 1

Hans Kristian Pedersens påstand (1), 2. led, omhandler - som påstanden er formuleret - materiale sikret ved bevissikringen mod Laserdisken ApS den 29. november 2005. Det er imidlertid det samme materiale, der efter anmodning fra de indstævnte blev bevissikret ved fogedrettens kendelse af 15. december 2006, stadfæstet af Vestre Landsret den 8. oktober 2007, i bevissikringssagen mod Hans Kristian Pedersen. Under denne ankesag må det afgørende være, hvornår sagen er anlagt i forhold til kendelsen af 15. december 2006.